

Évközi IV. vasárnap – 2013. február 3.

Egy japán és egy európai nagyvállalat jó kapcsolatot ápolt egymással. Évente egyszer még közös majálist is szerveztek a dolgozóknak, amelynek a fénypontja egy két kilométeres evezősverseny volt. Mindkét csónakban nyolc-nyolc versenyző ült. Az első évben a japánok fél kilométer előnyt szerezve futottak be a célba az európaiak előtt. Nagy volt a szégyenkezés és a harag az európai oldalon: Hogy lehetséges ez, egy ilyen csúfos vereség?! Elrendelték hát az alapos kivizsgálást. Hónapok kemény munkája és másfél millió eurós tiszteletdíj kifizetése után megszületett a szakvélemény: a vereség oka az volt, hogy míg a japánoknál heten eveztek és egy személy kormányzott, addig az európaiaknál heten kormányoztak és egy ember evezett. Alapos utánagondolással újrastruktúrálták hát a szerepeket: ezentúl az európai hajó négy kormányossal, két főkormányossal, egy igazgató kormányossal és egy evezőssel versenyezzen! Az evezős teljesítményét pedig hatékonyabb ellenőrzési rendszerrel próbálták fokozni. A következő év majálisán az eredmény az lett, hogy a japán csónak már egy kilométernyi előnnyel futott be az európai előtt. Az európai cég erre dühösen elbocsátotta az evezőst, a nem kielégítő teljesítményre való tekintettel. Eladta a csónakot, s árát szétosztotta végkielégítésként a kormányosok között. És mit tett az evezős? Vett egy saját csónakot, elindult egyéniben a világbajnokságon, és nagy fölényrel megnyerte azt.

Pusztán azért, mert valaki névleg egy közösséghez tartozik, még nem biztos, hogy értékes tagja annak a közösségnek és hozzátesz valamit is a közös eredményekhez. Pusztán azért, mert valaki valamilyen címmel, ranggal, kinevezéssel bír, nem biztos, hogy teszi is azt, amit a kinevezése alapján tennie kellene. Sajnos emberi viszonylatokban megszoktuk, hogy nagyon sokszor elegendő a boldoguláshoz cím, a rang, a kinevezés, vagy az, hogy valaki valakinek a valakije .... De azért hosszabb távon ez mindig az egész közösség romlásához vezet. Istennél pedig, aki a szívek és vesék vizsgálója, mindenki elszámol a maga teljesítményével, talentumaival. Előtte nem lehet például azzal takarózni, hogy „de én ide és ide tartozom, ilyen és ilyen szentségekben részesültem, a nagypapám testvére templomba is járt, sőt, a dédapám annak idején ministrált is!” Még az sem egyenes garancia az üdvösségre, hogy valakit pappá szenteltek vagy szerzetesi fogadalmat tett. A saját, személyes hit és a belőle fakadó szeretetteljes cselekedetek nem mellőzhetők.

Ezt látjuk a mai olvasmányban és evangéliumban. Jeremiás próféta és sokkal később Jézus határozott fellépése ellenszenvet, szinte már gyilkos indulatot vált ki a zsidó hitét már csak felszínesen, névleg gyakorló tömegben. Ellenszenvük azért is olyan nagy, mert egy „közülük való” állít kíméletlenül valóságos tükröt eléjük. Egy olyan valaki, akinek olyannak kellene lennie, mint ők, akinek nem szabadna különbnek lennie náluk! Jeremiás próféta működése éppen a babiloni fogságot közvetlenül megelőző időkre tehető. Óriási szenvedést okoz a prófétának, hogy saját népét kell ostromoznia: rá kell világítania hamis önelégültségükre és biztonságtudatukra. Nem, nem elég a megmeneküléshez az, hogy Jeruzsálemben még ott áll az Úr temploma, s oltárán minden nap bemutatják az előírt áldozatot. Nem elég a felszínes, kultikus vallásosság: a népnek és vezetőinek szívük-lelkük mélyéből meg kellene térniük Istenhez, engedelmeskedniük kellene neki életük kisebb-nagyobb döntéseiben, betartva a törvény előírásait. Erre azonban már a többség nem hajlandó, így a végromlás elkerülhetetlenné válik. Jézus pedig a szintén felszínes vallásosságra hajló názáretieket bosszantja fel azzal, hogy rámutat: az Óiránta és küldetése iránt érzett ellenszenv egyenes folytatása annak az elutasításnak, amit az ószövetségi nép korábban is tanúsított az Isten által küldött próféták iránt. A megvetett, lenézett pogányok között sokaknak nagyobb, erősebb, őszintébb hite volt, mint az éppen egyedülálló vallásosságukra büszke zsidók jó részének.

Számunkra is nagy veszély, hogy előjogokra tartsunk igényt olyasmért, amit nem is mi érdemeltünk ki, amiért semmit sem tettünk. Ismerjük fel: Isten Országába mindenki a saját hitére, saját imaéletére, saját szeretetből fakadó tetteire támaszkodva juthat csak el. Fel kell ismernünk az itt és most, saját életünkben megjelenő, bennünket személyesen megszólító Krisztust, követnünk kell az Ő nekünk szóló meghívását. Nem takarózhatunk felszínes, olykor-olykor megnyilvánuló vallásos cselekedetekkel, sem igazán hívő emberekkel ápolt kapcsolatainkkal. Sőt! Éppen ezek a tettek és ezek a kapcsolatok vádolnak bennünket még inkább: ha tetted, miért nem őszinte hittel? Ha láttad másokon, hogyan kellene élned, miért nem követted? Kérjük Isten segítségét a személyes hitünk megérlelődéséhez, elkötelezettségünk minden nap történő őszinte megvizsgálásához, s ha látjuk hibáinkat és hiányosságainkat, tudjuk azokat mindig őszintén beismerni és melldöngetés nélkül Isten bocsánatát kérni!